

«Sessions teta» o com anar al cinema amb nens i a pesar d'ells

Es diu molt, i des de fa temps, que les multisales van arraconant cada vegada més els cinèfils, uns individus que podem definir com aquells espectadors que van a veure una pel·lícula en solitari, en dies feiners, i que un cop allà gasten poc o gens en complements alimentaris. Es parla molt també del fet que el públic que interessa als empresaris és el familiar: parelles amb fills que van al cinema un diumenge a la tarda i que, entre entrades, caramels, crispetes i entrepans, un cop acabada la sessió deixen seixanta euros a la tresoreria. Totes dues idees tenen una part de raó, però mereixen en certa manera ser matisades. És veritat que els cinemes fan negoci el diumenge amb el públic familiar, però no és menys cert que durant la setmana tots els responsables de captació de públic fan mans i mànigues per tornar la gent a la sala. Només cal fixar-se en les promocions que rebem: que si dies de l'espectador, que si festes del cinema, que si projeccions en versió original dels títols destacats en cartell, i ara la darrera novetat són les sessions especials per a mares i pares amb nens lactants.

Aquestes sessions, de nom *nadó* o *teta*, van arribar a Girona el mes de febrer. La pel·lícula escollida per a la primera sessió va ser l'oscaritzada *La, la, land*, i l'èxit sembla que va ser notable. Perquè ens entenguem, estem parlant de projeccions especials per a mares (i pares) amb bebès lactants que no volen renunciar a veure films en pantalla gran per aquest motiu. Els propietaris del cinema han buscat les condicions dins la sala per-

MARC VICENS

què els nadons hi estiguin a gust: llums atenuades, una temperatura confortable i el volum de la sala a un nivell més baix de l'habitual. En definitiva, es busca crear un ambient tranquil per a la criatura. A tot això hi hem de sumar que els pares i les mares no han de patir per si el nadó plora, ja que tots els presents estan en una situació semblant i, per tant, se'ls pressuposa empatia.

Ja veieu que no només es pot anar al cinema amb els nens a veure pel·lícules infantils comercials, a *Le Petit Truffaut* o *El Meu Primer Festival* a Figueres; ara els amics dels *Ocine* també han decidit acabar amb les excuses de mares i pares, oferir algunes pel·lícules de la cartellera i posar fi, en part, al «jo no puc anar al cinema perquè tinc nens petits. Si pogués, ja hi aniria!». Tota excusa s'acaba amb les «teta», unes sessions que substitueixen les olors de crispetes i de begudes ensucrades per l'olor de colònia infantil, barrejada amb la fetor de la llet agra de les glopades i de la cel·lulosa molla dels bolquers. Ara no hi ha excuses que valguin. Però encara hi ha nens més grans, que poden reclamar poder anar al cinema i escollir la pel·lícula que vulguin. Quan hi haurà sessions destinades a nens i nenes vigilats per educadors, monitors, *au pairs* o cangurs? Unes sessions que permetrien als pares i les mares estar còmodament asseguts a una altra sala mirant amb tranquil·litat i sense patiments la pel·lícula que els ve de gust, sols, rememorant per uns moments quan eren només una parella i no uns pares abnegats. Em sembla que la idea és pertinent i va molt en la línia de la segmentació de mercat tan present al cinema d'avui. No us sembla bé? Fem-ho possible?

Al cinema amb els companys de classe

Del 19 d'abril al 8 de maig va tenir lloc a Girona la Mostra de Cinema Infantil. Una mostra que organitza el Museu del Cinema i a la qual participen 1.500 nens i nenes de setze escoles diferents. La Mostra se celebra des del 1990; en aquell moment l'organitzava la infatigable Sefa Ponsatí, de Cinètic, i ara el Museu n'ha agafat el relleu. Aquest any s'han projectat curts metratges per a nens d'educació infantil i primària procedents de països tan diferents com Polònia, Jordània, Alemanya o Portugal. Una altra manera de fer que els nens vagin al cinema, en aquest cas sense pares.